

יוסף חסדי ורחל

1574

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויה ז"ל שנלב"ע ביום ז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

בת שלום

שבת כ' אלול ה-תשפ"ה
פרשה: כי תבא
הפטרה: קומי אורי

הדלקת נרות - 18:30
צאת השבת - 19:20
ר"ת: 20:06

זמנים	כי תבא
עמוד השחר: 5:02	5:08
זמן טלית: 5:09	5:15
זריחה: 6:24	6:29
חצות: 12:37	12:35
מנחה גדולה: 13:08	13:05
שקיעה: 18:50	18:41

מחזור ליל ורחל

"לחפש בשמחה"

טבעו של אדם, שכאשר הוא מחפש דבר שאבד לו הוא בצער, ורק במצאו את האבידה הוא שמח. אבל על עובדי ה' נאמר (דברי הימים טז'): "ישמח לב מבקשי ה'" - הללו שרויים בשמחה גם בשעה שהם מחפשים אותו.

העלון לרפואת
מנשה בן דוד וברוריה
מרת אחותי זינה בת רחל
ולע"נ חמתי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"ארץ זבת חלב ודבש"

"ויביאנו אל המקום הזה", זה בית המקדש, "ויתן לנו את הארץ הזאת", היא ארץ ישראל, ארץ זבת חלב ודבש". כך אומר מביא הביכורים, המורה לה' על חסדיו.

אמר הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל: מכל טובותיה של הארץ, ומכל שבעת המינים בהם נשתבחה, מדגישה התורה את היותה "ארץ זבת חלב ודבש". ומדוע? כי הדבש והחלב, בשניהם יש חידוש. החלב, מקורו בדם. שכן שנינו: "דם נעקר, ונעשה חלב". והדם, כידוע, אסור באכילה. חייבים למלוח את הבשר ולצלול את הכבד כדי להוציא את הדם. והדם, האסור כשלעצמו, עוד "נעקר" ומתקלקל, ומתוך הקלקול יוצא משקה צח וטעים, מהנה ומוזן – וכשר למהדרין, חידוש אחר יש בדבש. שהדבורה שרץ טמא היא האסור באכילה, וכלל בדינו: "היוצא מן הטמא – טמא", והדבש יוצא מן הכלל, כי אין הצוף מתעכל במעיה של הדבורה אלא מעובד בנפרד בגופה, ועל כן התירו התורה באכילה. הרי לנו שני מאכלים שהיתה סברא שיהיו נאסרים וטמאים, והנה לא זו בלבד שהם מותרים וכשרים, אלא עוד השתבחו בטעמם והם המובחרים שבמאכלים, טעימים ומוזנים.

כמוהם, אמר הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל, גם ארץ ישראל כן היא. גורמים רבים חברו יחדיו כדי לעקור מורשת ולשרש אמונה מלבבות השבים למכותם ממזרח וממערב, מגרסה של חינוך כפרני ושלטון כופר, כור ההיתוך של הצבא וההסתה המגמתית של התקשורת, הכל חבר יחדיו לנתק את הקשר עם המסורת המפוארת, להסיר את העטרה ולכרות את חבל הנחלה ושרשרת הזהב. והמתבונן בסחף הנורא עלול לעמוד מוועזע, חרד ותוהה: במקום היין המשומר של תפארת הדורות רואה הוא תמהיל של דם, ועוד דם שנעקר, הצוף הנפלא נבלע בקרביו של שרץ טמא, מה יהיה עתה, מה יקרה כעת? ולפתע, הפלא ופלא: "דם נעקר – ונעשה חלב", והדבורה העמלנית מקיאה את הצוף – והנה הוא דבש, העם חוזר לאמונתו, לשורשיו, לכור מחצבתו, והנה הוא בוגר ומחושל, איתן במורשתו, מחוץ שבעתיים, מחוסן ורב כח מחזיר הוא עטרה ליושנה, מכריז על אמונתו המושרשת, מקבל עול מלכות שמים באהבה, כי זה כחו של העם וזו סגולתה של הארץ: "ארץ זבת חלב ודבש".

"שברו של קדיש" ב'

ספר ליל ורחל

המוכרים לא היו טיפשים, הם ידעו שיחסם של ניסים ויחזקאל לחפצים המשומשים ישתנה מן הקצה אל הקצה ברגע שהללו יהפכו לשלהם. או אז הם יסתובבו בחוצות קריה ויהללו את מרכולתם, יכפילו וישלשו את מחירם ויגרפו את הרווח לכיסם.

אבל לא היה להם אכפת. זהו טיבו של מסחר בחפצים משומשים. הבעלים מתפטרים מחפציהם במחיר מוזל. והקונים מתבקשים לשלם מחיר גבוה יותר.

מנהג טוב קבעו לעצמם שני הסוחרים, לצאת יחד לסיבוב המכירות והקניות היומיות. הם ניהלו אומנם מסחר נפרד, כאשר כל אחד מהם קנה ומכר בפני עצמו, לפי ראות עיניו ולפי יכולתו. אבל את הסיבוב היומיומי ברחובות בגדאד היו עושים יחד. כך הבטיחו עצמם מפני קנאה ותחרות, ריב ומדון.

אם היו מוצאים מציאה של ממש, ושניהם היו חפצים בה היו מתחלקים בה שווה בשווה, ואם לאו, היתה הרשות נתונה לכל אחד מהם לקנות ולמכור כחפצו וכאוות נפשו.

באותו יום שעליו נסוב סיפורנו, יצאו השניים לסיבוב היומיומי בשעה מאוחרת מן הרגיל.

בדרך כלל היו ניסים ויחזקאל יוצאים לשוטט בחוצות בגדאד בשעת צהריים מוקדמת. הפעם יצאו בשעת צהריים מאוחרת, מסיבות שונות.

הם יצאו מן החצר שבה התגוררו, והחלו עושים את דרכם לאחת השכונות שבה לא ביקרו כבר כמה ימים. ולא היתה זו הסיבה היחידה לכך שהם צעדו לשכונה זו דווקא. בשכונה זו התגורר אדם שביקש להיפטר מחפציו במחיר מוזל. ובהכירו את השניים הזמינם להגיע אל ביתו על מנת לבדוק האם חפציו הישנים ימצאו חן בעיניהם, והאם יהיו מוכנים לקנותם.

עתה עשו השניים דרכם אל ביתו של אותו אדם. על מנת לבדוק במה מדובר.

"נדמה לי שכדאי לנו להזדרז", העיר ניסים, "בדרך כלל אנו יוצאים בשעה מוקדמת יותר, והיום איחרנו לצאת. המוכר עוד עלול להימלך בדעתו ולפנות לסוחר אחר. אנו איננו יחידים בתחומנו".

"אתה צודק". הסכים יחזקאל, והחיש את צעדיו. קריאה שנשמעה מאחוריהם, גרמה להם לעצור לפתע, בבת אחת.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Anaf for Zion" תורח בימים: א – ה פלא... 052-5079555

לוח שנה

לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 17 ש"ח.
כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 12 ש"ח.
הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251 הכמות מוגבלת

מנויים: לקבלת העלון חנים במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

הלכות ויקרא

הלכות הנחת תבשיל על האש מערב שבת על מנת
שיתבשל בשבת (שהיה)
והלכות חימום תבשיל בשבת (חזרה)
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

שהיה וחזרה באמצעות שעון שבת

כו. מותר להניח מערב שבת תבשיל על גבי פלאטה חשמלית שהיא כבויה עתה, ותידלק לאחר מכן בשבת על ידי שעון שבת, ואפילו אם התחיל התבשיל להתבשל ועדיין לא נתבשל כמאכל בן דרוסאי, דהיינו שעדיין אינו ראוי לאכילה אפילו מדוחק בשעה שמניחו על גבי הפלאטה בערב שבת.

וכל דבר שמותר לחממו בשבת ואין בו משום איסור בישול בשבת, או משום שנראה כמבשל בשבת, כגון תבשיל יבש צונן שהוא מבושל כל צרכו, ומניחו על גבי אש מכוסה בטס של מתכת או על גבי פלאטה חשמלית, הוא הדין שמותר לחממו בשבת על גבי פלאטה חשמלית שהיא כבויה עתה, ותידלק לאחר מכן על ידי שעון שבת.

ואפילו תבשיל לח שנצטנן לגמרי, המיקל להניחו בשבת על גבי פלאטה חשמלית שהיא כבויה עתה, ותידלק לאחר מכן על ידי שעון שבת, יש לו על מה שיסמוך. והוא הדין לענין תבשיל שנתבשל באופן שהוא ראוי לאכילה מדוחק, ולא נתבשל כל צרכו, שהמיקל להניחו בשבת על גבי פלאטה חשמלית שהיא כבויה עתה, ותידלק לאחר מכן על ידי שעון שבת, יש לו על מה שיסמוך.

דיני תבשיל שנתבשל באיסור שהיה

כו. אם הניח התבשיל באיסור קודם השבת, כגון שהניח תבשיל שהתחיל להתבשל אבל עדיין לא נתבשל כמאכל בן דרוסאי, — דהיינו שאינו ראוי לאכילה אפילו מדוחק — על גבי אש גלויה, או על גבי כירה שאינה גרופה וקטומה, ולאחר מכן נודע לו שאסור לעשות כן, ועדיין לא נתבשל התבשיל, צריך להסירו מיד מעל האש, ואינו רשאי להשאירו על האש, שהרי עדיין יש לחוש שמא יחתה בנחלים.

כח. אם הניח מערב שבת על גבי אש גלויה או על גבי כירה שאינה גרופה וקטומה תבשיל שכבר התחיל להתבשל אבל עדיין אינו ראוי לאכילה מדוחק, אסור לאכול תבשיל זה בשבת, בין כשהיה הדבר בשוגג ובין כשהיה הדבר במזיד, אבל אם כבר היה תבשיל זה ראוי לאכילה מדוחק, אפילו לא הניע אלא לשליש בישולו, ואפילו היה התבשיל מיועד לסעודת ליל שבת, וכל שכן אם היה התבשיל מבושל כל צרכו אפילו הוא מצטמק ויפה לו, מותר לאכול תבשיל זה בשבת, ואפילו לענין לכתחלה, כבר נתבאר לעיל סעיף ב' שהנוהגים להקל להשהות תבשיל הראוי לאכילה מדוחק על גבי אש גלויה יש להם על מה שיסמוכו.

חז"ל בפירוש זאת המצווה: מזה הקב"ה נקרא רחום, אף אתה רחום מזה הקב"ה נקרא חנון, אף אתה היה חנון. מזה הקב"ה נקרא צדיק, אף אתה היה צדיק. מזה הקב"ה נקרא קדוש, אף אתה היה קדוש.

והענין כולו לומר שנלמד נפשותינו ללכת בפעולות טובות כאלו ומדות נכבדות אשר יתנהג בהן הקב"ה עם בריותיו.

"ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלהיך" פירש הרב צצים ופרחים בן רבינו הבן איש חי, זצ"ל: לכאורה, היה מן הראוי שהצדיק לא ישמח בכל הטוב שבא עליו, שכן בכך נגרע חלקו לעתיד לבוא והוא מקבל את עולמו בחייו. על כן הבטיחו הכתוב שיוכל לשמוח, כי טוב זה ניתן לו בתורת מתנה, ואינו מגרע את חלקו בגן העדן.

"יצו ה' אתך את הברכה באסמך ובכל משלח ידך"

כתב רבינו האביר יעקב אבוחצירא זצ"ל בספרו "פיתוחי חותם": ידוע שהקללות חלילה באות מן הסי"מ ובת זוגתו, הקרויים ארור וקללה. וכשישראל עושים רצונו של מקום, הריהם נכנעים תחת ידם ואין להם כח להרע, והברכה שורה בעם ישראל.

וזהו יצו ה' אתך את הברכה באסמך, אסמך גימטריא ס"מ, ובכל משלח ידך גימטריא בת זוג, שלא יהיה בהם כח להחדיר קללתם, אלא תחול אך ורק ברכה.

"יצו ה' אתך את הברכה באסמך ובכל משלח ידך, וברך בארץ"

פירש רבינו הבן איש חי זצ"ל בספרו "אדרת אליהו": גם לאחר שה' ישלח ברכה באסמינו ובכל משלח ידינו, וגרויח רווחים נאותים ונהיה אמידים – לא תעצר כאן הברכה, אלא יתן ויחזור ויתן, ויברכנו עוד ועוד.

"וזהו כי תבואו אל הארץ"

כתב רבינו האור החיים הקדוש זצ"ל: אמר והיה לשון שמחה, להעיר כי אין לשמוח בזמן הזה, לפני הגאולה, כמו שאמרו: אסור לאדם שימלא פיו שחוק בעולם הזה, אלא בשיבת הארץ, כמו שנאמר: בשוב ה' את שיבת ציון... אז ימלא שחוק פינו ולשונינו רינה.

"ולקחת מראשית כל פרי האדמה... ובאת אל הכהן" כתב הרב שפתי כהן זצ"ל: "אדם טורח באילן כל השנה, וממתי עד שיוציא הפרי הראשון ויאכלנו, ויאמר: אילו לא טרחתי אלא לשעה זו – דיי, ויתנחם (בכך) על מה שטרח, ושאר הפירות חשובין כאין בערך הפרי הראשון.

לזה ציווה הקב"ה, שהפרי הראשון, שהוא חביב עליו – שיביאהו לכהן. לא שיקריבנו. כי אילו היה מקריבו – היה לוקח נחמה (סיפוק שבהקרבה), אלא לכהן. כל זה – כדי שידע שהארץ היא לה', והוא בה כאריס.

"ולקחת מראשית כל פרי האדמה... והלכת אל המקום"

רבינו חיים כהן זצ"ל מארם צובא כתב בספרו "תורת חכם", שמפסוק זה משמע שההליכה עצמה היא מצווה. שאם לא כן, מדוע צריכה התורה לכתוב "והלכת אל המקום", די היה לצוות לבוא אל הכהן שבבית המקדש.

והביא ראיה ממה שאמרו שאפילו אגריפס המלך נוטל את הסל על כתיפו ונכנס לעזרת בית המקדש.

וידוע מה שאמרו חז"ל שבהליכה לבית הכנסת מקבלים שכר פסיעות. ובספר מעשה יחיאל כתב בשם הרב אריה דבי עילאי זצ"ל, שבכל פסיעה לבית הכנסת בוראים מלאך.

"והלכת בדרכיו"

כתב רבינו אהרון הלוי מברצלונה בספר "החינוך": "שניצטוינו לעשות כל מעשינו בדרך היושר והטוב, בכל כוחותינו, ולהטות כל דברינו אשר בינינו ובין זולתנו על דרך החסד והרחמים, כאשר ידענו מתורתנו שזהו דרך השם וזה חפצו מבריותיו למען יזכו לטוב, כי חפץ חסד הוא.

ועל זה נאמר "והלכת בדרכיו". אמרו

הלכות ויקרא

"ברוך אתה בצאתך"

ברוך אתה בבואך, מסביר המדרש, בבואך לעולם. וברוך אתה בצאתך – ביציאתך מן העולם. למה הכוונה? אדם צריך לחיות כל חייו כך שברגע שבו הוא נפרד מן העולם הוא יהיה בלא חטא. אדם, הרי, אינו יודע עיתו וזה אומר שבכל רגע על האדם לשמור את עצמו מפני החטא כדי שיצא מן העולם בלא חטא כשם שנכנס.

אומר רש"י במסכת בבא מציעא: "שתהא יציאתך מן העולם כביאתך מן העולם. מה ביאתך לעולם בלא חטא אף יציאתך מן העולם בלא חטא."